

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1657

§. 43. Veruntamen væ homini illi per quem tradetur. v. 22.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

O Deus, auerte obsecro à me tam enormē nequitiam, ne vnquam mortali culpa onustus, & deformatus velim me sumendæ communiōni ingerere, & partem cum Iuda proditore aucupari.

§. 42. *Et quidem filius hominis secundum quod definitum est, vadit. v. 22.*

Dixerat indubie iniquus ille in corde suo: Equidem moriturus est hec-
tus meus, per manus persequentium Iudæorum, & sic parum erit me eun-
dem illis tradere, cum ipse se proxime moriturum affirmet: saltem hoc ad-
nitar vt aliquod inde emolumentum capiamus, & sic non impunè occide-
rint Magistrum. Ita probabiliter cogitante Iuda, eiusdem excusationi res-
pondit; *filius quidem hominis vadit sicut definitum est de illo varijs in locis sacre*
scripturæ & prophetarum, & primo quidem ex parte nostra, qui per eius
passionem liberati sumus. Ioan. 3. oportet exaltari filium hominis, vt omni, qui
credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam, 2. ex parte ipsius Christi qui
per humilitatem passionis meruit gloriam exaltationis. Nonne oportuit
Christum pati, & sic intrare in gloriam suam. 3. ex parte Dei: cuius definitio-
nem circa passionem Christi prænuntiata in scripturis, & præsignata
in obseruantia veteris testamenti oportebat impleri, vnde bene dixit, filius
quidem hominis secundum quod definitum est vadit, scilicet per suam passionem
ad liberandum hominem perditum originali culpa, & personali peccato
grauatum.

Domine Deus, periculosa planè est sapientia carnis, vti videmus in Iu-
da, qui in illius disciplina valde profecerat, sed captus est in astucia
sua. Deus meus, noli obsecro permittere vt me prudentiæ carnis, tibi iu-
micæ dedam.

§. 43. *Veruntamen vā homini illi per quem tradetur. v. 22.*

Licet voluntaria quadam necessitate pergam ad mortem crucis, Pa-
tris mei decretum impleturus, non tamen te ô Iuda cogit, vt me in mortem
tradas. liberum enim tibi manet, id non facere: quare quod facere velis,
mercator pessime, id tuæ culpæ tribuas, & quod sequitur æternum vā
ebibas, necesse erit, nisi in tempore respicias & conuertaris ab iniquo tuo
proposito. vā æternum conscientie rodentis quod filium Dei morti tradi-
deris; vā cruciatuum infernalium omnium quod Dominum minister ven-
dideris; vā priuationis æternæ, qua visione Dei beatifica carebis quod in-
digne sumpseris panem, & biberis calicem domini, non diiudicans ea. Et
quis explicaret imo quis cogitare poterit inferni dolores, tormenta, cru-
ciamina? Martyrum omnium supplicia, rotæ, catastæ, laminæ igneæ, Equi-
lei

lei & quidquid inuenire potest scelerata barbaries, vnius damnati tormenta non modo exaquare sed nec adumbrare quidem possunt, plus dolorum perferet corpus vnius damnati quam si ab orbe condito omnes omnino mortales huc vsque in ardentissima S. Laurentij craticula perdurassent. Extende tuam cogitationem, quia nihil dixi & nihil cogitasti, qui lenissime torquetur inter damnatos, plus in corpore suo doloris sentiet quam si mortales omnes, omnia damnatorum tormenta per centum annorum miliones paterentur, nimirum æternitas tormentorum ita seipsam extendit vt vbiunque terminos fixeris, infinite excedant. O si hæc veritas subinde in cæca tentationis & voluptatis nebula affulgere possit, non dubito omnes oratione tenebras depellendas, & comprimendam quantumuis prurientem in scelus voluptatem, quis enim ita insanit, vt æternum malorum pondus momentanea voluptate mercari, æterna supplicia breuissimo gaudio commutare velit? id est vnicam horulam æternis sæculis conferre. Et quis poterit habitare cum igne deuorante, quis habitare cum ardoribus sempiternis? O peccator cum audis si tamen audis) ardores æternos, ignem deuorantem, dentum sulphur, glaciem asperissimam, spiritum procellarum, fumum tormentorum ascendentem in sæcula sæculorum, vermem non morientem imagine cum intelligis vna eaque terribili catena caliginis colligatos damnatos inter vndantia incendia convolui, iacturique, quid animo tibi fingis? agedum si sapias, si vere & vt Catholicum decet, ista credis esse certissima primæ veritatis effata, tecum ipse hanc sapientissimam ratiocinationem collige. Sat somno ludilque datum: plus cheu, satis lusimus: imo nimis periculose lusimus. Dicamus, Heu mihi! quam nimis animosa temeritate hæcenus in lubrico æternæ infelicitatis præcipitio ludibundus perstiti!

Per viscera misericordiæ Iesu Christi, te contestor, rogo atque obsecro o homo peccator, per quidquid sanctum est, etiam atque etiam lege, relege, cogita, recogita quæ hic bono tuo scripta sunt, sæpius interroga corpus, animam, sensus, facultates tuas: quis ex vobis? quis habitare poterit cum ardoribus sempiternis? dico sempiternis. Ad nuntium febriculæ palles; ad amaras potiones, ad calculi dolores totus exhorrescis. Hæc tamen damnatorum essent solatia, quæ tu Cruces intolerabiles arbitraris. Examina vires constantiæ & fortitudinis tuæ: non aliud quam tuum corpus, non aliæ quam tuæ facultates & sensus, non aliena & conducta membra, non alius tui loco torquebitur, quis fortis potest æternitatem suppliciorum ferre? vere actum est de homine, quem ista non mouent, qui non expergiscitur ad hæc tonitrua, non dormit, sed mortuus est. A quo malo, & væ æternitatis libera me, Domine, per viscera misericordiæ tuæ, per merita passionis

acer-

acerbissima & mortis tuæ, per dolorum vulnera tuorum per sanguinem pro me effusum, per merita, & dolorem Beatæ Mariæ Virginis in tua sancta passione conceptum, per orationes patriarcharum, per merita prophetarum, per suffragia Apostolorum, per constantiam Martyrum, per fidem confessorum, per castitatem Virginum, per intercessionem omnium Sanctorum tuorum, qui tibi placuerunt ab initio mundi. Amen.

S. 44. Et ipsi ceperunt querere inter se quis esset ex eis qui hoc facturus esset. v. 23.

Nullum dubium ponunt in verbis Christi quoad rei veritatem, non videntur tamen apprehendisse rei gravitatem, & sceleris propinquitatem, quam tamen potuissent intelligere ex vocula *Tradentis* quasi iam iam & in presenti significantis, & rem proditione grauiorem importantis. prodere enim proprie dicitur qui eum pro quo cepit stare destituit, tradere vero importat non solum hanc destitutionem, sed etiam cooperationem cum aduersarijs seu machinationem, communicando consilia & manus quæ omnia morebantur grandem horrorem & detestationem & iram præsertim, et eo quod is assideret eis in mensa, & quod hæc traditio non solum respiciebat animi ingratitude erga Dominum, sed & diuinitatis contumeliam continebat, exasperati Apostoli ceperunt mirari, tum coniectare & querere inter se, quis tam impius inuoniretur, ut hoc grande facinus perpetrare auderet, ut saltem, qui hoc ausus esset, ex eorum consorcio eijceretur, & verbis incesceretur, forte & manibus, pedibusque pulsaretur.

Magnanimus & forte est proprias tolerare iniurias, Dei vero iniurias ac contemptum, ne quidem auditu sustinere plane religiosum est. Sed heu multi oppositum faciunt. nam proprias iniurias districteissime vellentur, de Dei autem inhonoratione & religionis læsionibus parum aut nihil laborant. Utinam adeo cordi meo Christi amor esset infixus, ut vel sola cogitatione tremere recordando quod possem illum aliquando offendere, aut grauem inferre iniuriam.

Domine Jesu Christe, qui omni genere amaritudinis tuæ passionis calicem permisisti commisceri, & inter cætera etiam tormenta, passus es hoc quod tui discipuli, te adhuc viuentem & sano, & præsentem litigarent de Maioratu & prælatione & successione sua in dignitate tua & officio tuo, compatior tibi, quia apprehendo, quantum in hac disputatione latuerit mali. implicabatur enim in eo litigio desiderium & gaudium quoddam de tuo discessu ex hac vita, implicabatur ambitio oneris importabilis, implicabatur ignorantia crassissima & stupida, quæ tuum Magisterium adeo de-

prime.